



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 826

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 decembrie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 962 din 30 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 975 din Codul civil	2-3	Decizia nr. 1.021 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă	19-20
Decizia nr. 984 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă	3-5	Decizia nr. 1.023 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei.....	21-22
Decizia nr. 991 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă	5-7	Decizia nr. 1.038 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	22-23
Decizia nr. 992 din 6 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza finală din Codul de procedură civilă.....	8-10	Decizia nr. 1.039 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	24-25
Decizia nr. 1.004 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 privind reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie	10-12	Decizia nr. 1.040 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371 ¹ alin. 1, art. 371 ⁷ alin. 3 și art. 372 din Codul de procedură civilă și art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995	26-28
Decizia nr. 1.018 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Codul de procedură civilă	12-14	Decizia nr. 1.051 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	28-30
Decizia nr. 1.019 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673 ¹⁰ din Codul de procedură civilă	14-16	Decizia nr. 1.054 din 13 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței....	31-32
Decizia nr. 1.020 din 8 noiembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 2 din Codul de procedură civilă	17-18		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 962**

din 30 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 975 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 975 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „PAL EKC” — S.R.L. din Comănești în Dosarul nr. 1.771/89/2005 al Tribunalului Vaslui.

La apelul nominal răspunde consilierul juridic al societăților comerciale „PAL EKC” — S.R.L. și „Mopal” — S.R.L., lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, consilierul juridic al celor două societăți comerciale solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că textul criticat încalcă prevederile art. 15 alin. (2) și ale art. 44 din Constituție, precum și pe cele ale art. 1 din Primul protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia nr. 383 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 5 iunie 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1771/89/2005, **Tribunalul Vaslui a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 975 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „PAL EKC” — S.R.L. din Comănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (2) și ale art. 44 din Constituție, deoarece, prin modul în care este formulat textul de lege criticat, se creează o prezumție absolută de fraudă.

Tribunalul Vaslui arată că dispozițiile art. 975 din Codul civil nu conțin prevederi de natură să restrângă dreptul de

proprietate, ci, dimpotrivă, constituie o cale de atacare a actelor frauduloase încheiate de debitori în dauna creditorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, Curtea Constituțională pronunțându-se prin Decizia nr. 383 din 4 mai 2006 în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 975 din Codul civil.

Avocatul Poporului arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 975 din Codul civil, statuând prin Decizia nr. 383 din 4 mai 2006 că acestea sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 975 din Codul civil, cu următorul cuprins: „*Ei pot asemenea, în numele lor personal, să atace actele viclene, făcute de debitor în prejudiciul drepturilor lor.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii și ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate referitoare la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că formula redacțională a textului de lege dedus controlului de constituționalitate nu oferă temei unei atare critici, întrucât nu conține în sine nicio dispoziție cu caracter retroactiv și nici nu rezultă din textul criticat că acesta ar urmări să producă efecte retroactive.

De asemenea, prin Decizia nr. 383 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 5 iunie 2006, Curtea a statuat că art. 975 din Codul civil, departe de a veni în contradicție cu prevederile art. 44 din Constituție, constituie tocmai expresia valorificării lui în cadrul raporturilor juridice concrete. Posibilitatea recunoscută creditorilor ca, în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să poată interveni pentru a-și apăra drepturile și interesele legitime, în virtutea principiului că patrimoniul debitorului constituie obiectul dreptului de gaj general al creditorilor chirografari, nu reprezintă

o încălcare a dreptului de proprietate al debitorului, așa cum consideră autorii excepției, ci exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 975 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „PAL EKC” — S.R.L. din Comănești în Dosarul nr. 1.771/89/2005 al Tribunalului Vaslui.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 984

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agrinatur” — S.A. din Teleorman, Dumitru Mortasipu și Floarea Mortasipu în dosarele nr. 657/292/2007 și nr. 970/292/2007 ale Judecătoriei Roșiori de Vede.

La apelul nominal se prezintă personal partea Marian Matei, lipsă fiind autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 814D/2007 și nr. 1.023D/2007, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Partea prezentă este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.023D/2007 la Dosarul nr. 814D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, partea Marian Matei solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 657/292/2007, și Încheierea din 13 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 970/292/2007, **Judecătoria Roșiori de Vede a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agrinatur” — S.A. din Teleorman, Dumitru Mortasipu și Floarea Mortasipu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat restrânge sfera apărărilor de fond împotriva titlului executoriu numai în cazul în care acesta nu a fost emis de către o instanță. În cazul în care se face executarea unei hotărâri judecătorești, nu se mai pot face apărări de fond împotriva titlului executoriu, încălcându-se astfel prevederile art. 21 și 53 din Legea fundamentală.

Judecătoria Roșiori de Vede arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece pe calea contestației la executare poate fi atacată orice executare silită. Instanța nu este îndreptățită să examineze chestiuni de fond, care să repună în discuție o hotărâre rămasă definitivă, deoarece apărările respective au fost sau au putut fi ridicate în cursul judecării de fond ori prin exercitarea căilor legale de atac.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că în cazul titlurilor executorii emise pe cale juridicțională prevederile de lege criticate nu conferă părții interesate dreptul de a invoca apărări de fond împotriva acestor titluri, întrucât aceasta a avut posibilitatea — în cadrul unei proceduri guvernate de principiile contradictorialității și al dreptului la apărare — de a invoca toate apărările pe care le consideră necesare referitoare la existența, întinderea sau valabilitatea creanțelor constatate prin titlurile executorii respective. Rațiunea adoptării soluției criticate a fost nu doar aceea de a se da eficiență principiului fundamental al puterii de lucru judecat, ci și aceea de prevenire a abuzului de drept procedural constând în invocarea aceluiași apărări în cursul soluționării a două căi de atac diferite, în scopul tergiversării soluționării cauzelor deduse judecării. Așa fiind, prevederile de lege criticate nu constituie o îngrădire a liberului acces la justiție consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, reprezintă o garanție a aplicării principiilor fundamentale ale procesului civil și a respectării drepturilor și obligațiilor procesuale ale părților. De asemenea, face referire la Decizia nr. 225 din 3 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 27 iunie 2003, și la Decizia nr. 249 din 12 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iulie 2003.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, apreciază că procedura prevăzută de textul de lege criticat este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite ori să ofere lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu ce urmează să fie valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate juridicțională, în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: *„Împotriva executării silite, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 2811, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.

De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale

ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. 399 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu, prin Decizia nr. 249 din 12 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 29 iulie 2003, sau prin Decizia nr. 454 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 23 decembrie 2003, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut, în esență, că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul

cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

De altfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut desigur ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Or, Curtea constată că reglementarea dedusă controlului satisface exigența impusă de norma constituțională, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 21 și 53 din Legea fundamentală.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agrinatur” — S.A. din Teleorman, Dumitru Mortasipu și Floarea Mortasipu în dosarele nr. 657/292/2007 și nr. 970/292/2007 ale Judecătorei Roșiori de Vede.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 991

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	- președinte
Nicolae Cochinescu	- judecător
Aspazia Cojocar	- judecător
Acsinte Gaspar	- judecător
Petre Ninosu	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Augustin Zegrean	- judecător
Ion Tiucă	- procuror
Daniela Ramona Marițiu	- magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „GETAX” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 21.237/3/2007 al Tribunalului București – Secția a VI-a comercială și de Constantina Nasta, Alexandra Liliana Nasta, Victor Nasta și Niculae Nasta în Dosarul nr. 3.077/2/2007 al Curții de Apel București – Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.096D/2007 și nr. 1128D/2007, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.128D/2007 la Dosarul nr. 1.096D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 21.237/3/2007, **Tribunalul București – Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „GETAX” — S.R.L. din București.

Prin Încheierea din 6 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3077/2/2007, **Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Constantina Nasta, Alexandra Liliana Nasta, Victor Nasta și Niculae Nasta.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate, care prevăd suspendarea executării hotărârii recurate și în alte cazuri decât cele expres prevăzute de art. 300 alin. 1, contravin art. 16 alin. (1) și art. 21 din Legea fundamentală, deoarece se creează o discriminare între debitorul și creditorul din respectivul proces. Posibilitatea de a obține suspendarea executării hotărârii recurate pentru orice motiv aduce grave prejudicii intereselor și drepturilor părților, ducând la o tergiversare nejustificată a soluționării cauzei. De asemenea, textele de lege criticate contravin și prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție. Dreptul de proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă și executorie nu mai este garantat, câtă vreme titularul său nu poate intra în stăpânirea bunului, fiind împiedicat prin suspendarea executării.

Tribunalul București – Secția a VI-a comercială apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, ci, dimpotrivă, dau expresie principiului constituțional consacrat de acest articol, întrucât oferă tuturor debitorilor posibilitatea de a solicita și de a obține suspendarea executării, în condițiile prevăzute de lege. Prin mijloacele procesuale puse la dispoziția părților se relevă preocuparea legiuitorului de a asigura echilibrul procesual și egalitatea de

arme dintre acestea, fiind neîntemeiată critica privind încălcarea art. 16 alin. (1) și art. 21 din Legea fundamentală.

Curtea de Apel București – Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că dispozițiile legale criticate nu sunt de natură să contravină prevederilor constituționale ale art. 16, ci dau expresie principiului constituțional al egalității de tratament, deoarece oferă tuturor debitorilor posibilitatea de a solicita și de a obține suspendarea executării, în condițiile reglementate de lege. Prin mijloacele procesuale puse la dispoziția părților, legiuitorul a asigurat echilibrul procesual pe care îl implică un proces echitabil, asigurând exercitarea neîngrădită a drepturilor procesuale ale părților, precum și controlul jurisdicțional al soluției pronunțate cu privire la cererea de suspendare. Dispozițiile art. 403 din Codul de procedură civilă sunt o expresie a competenței legiuitorului de a stabili, în considerarea unor situații speciale, reguli de procedură speciale. Astfel, suspendarea executării reglementată de textul criticat se dispune ca o măsură provizorie, numai în cazurile care reclamă o intervenție imediată a justiției, absolut necesară pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere ori prevenirea unei pagube iminente care nu s-ar putea repara.

Avocatul Poporului arată că instituirea de către legiuitor a obligației de plată a cauțiunii, a cărei finalitate este aceea de a servi la acoperirea eventualelor daune cauzate creditorilor, nu poate fi calificată ca o modalitate de a încălca principiul consacrat în art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. De asemenea, arată că textele de lege criticate nu sunt contrare prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție. Stabilirea cadrului juridic privind exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, este de competența legiuitorului, care poate institui limite rezonabile în scopul valorificării acestuia, ca drept subiectiv garantat. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 21 din Legea fundamentală, arată că dispozițiile legale criticate nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil, inclusiv dreptul de a beneficia de asistența unui avocat în tot cursul procesului. Totodată, pe parcursul întregului proces părțile au posibilitatea de a-și valorifica pretențiile sau de a dovedi netemeinicia pretențiilor părții adverse.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 300 alin. 2 și art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 300 alin. 2: „*La cerere, instanța sesizată cu judecarea recursului poate dispune, motivat, suspendarea executării hotărârii recurate și în alte cazuri decât cele la care se referă alin. 1.*”;

— Art. 403 alin. 3 și 4: „*Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.*

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 2 și art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „GETAX” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 21.237/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială și de Constantina Nasta, Alexandra Liliana Nasta, Victor Nasta și Niculae Nasta în Dosarul nr. 3.077/2/2007 al Curții de Apel București – Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege, indiferent de titular, a proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în măsura în care dispozițiile de lege criticate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată. Se observă, de altfel, că dispozițiile criticate nu conțin măsuri discriminatorii care ar contraveni principiului egalității în fața legii, întrucât măsura instituită prin acestea se ia în considerare natura urgentă a cauzelor, iar nu a persoanelor care o solicită, acestea beneficiind de un tratament egal în fața legii.

În ceea ce privește susținerile autorilor excepției, referitoare la încălcarea prevederilor constituționale privind ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate privată, se reține că dispozițiile de lege criticate, potrivit cărora, în cazuri urgente, președintele instanței poate dispune suspendarea executării, reprezintă o măsură cu caracter vremelnic, dispusă tocmai în scopul protejării acestui drept.

De altfel, asupra dispozițiilor art. 403 alin. 3 și 4 Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 456 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 28 mai 2007, și prin Decizia nr. 546 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 14 august 2007, statuând că acestea sunt constituționale.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 992

din 6 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza finală
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă în dosarele nr. 371/102/2007, nr. 318/102/2007, nr. 370/102/2007, nr. 375/102/2007, nr. 670/102/2007, nr. 459/102/2007 și nr. 659/102/2007.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.099D/2007, nr. 1.100D/2007, nr. 1.101D/2007, nr. 1.102D/2007, nr. 1.103D/2007, nr. 1.108D/2007 și nr. 1.263D/2007, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.263D/2007, nr. 1.108D/2007, nr. 1.103D/2007, nr. 1.102D/2007, nr. 1.101D/2007 și nr. 1.100D/2007 la Dosarul nr. 1.099D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării, fără a se încălca prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 aprilie 2007, pronunțate în dosarele nr. 371/102/2007, nr. 318/102/2007, nr. 370/102/2007, nr. 375/102/2007 și nr. 670/102/2007, Încheierea din 24 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 459/102/2007, și Încheierea din 19 iulie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 659/102/2007, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza finală din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de instanță din oficiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că dispozițiile art. 329 alin. 3 teza finală din Codul de procedură civilă încalcă prevederile art. 1 alin. (3)—(5), art. 11, 15, art. 16 alin. (2), art. 20, art. 21 alin. (3), art. 61, 67, art. 73 alin. (1), art. 124 alin. (1) și (3), art. 126 alin. (3) și art. 129 din Constituție. Deciziile prin care Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează recursurile în interesul legii reprezintă acte normative, deoarece sunt supuse publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, și au caracter obligatoriu. Însă, potrivit art. 67 din Legea nr. 24/2000, numai legiuitorul poate emite acte normative interpretative ale legii, numai acestuia revenindu-i competența de a infirma sau modifica interpretarea judiciară a legilor. În consecință, puterea discreționară de emitere de către o instanță judecătorească a unor acte normative interpretative a legii contravine principiului statului de drept și separației puterilor în stat, puterea judecătorească primind atribuții legislative cu încălcarea competențelor exclusive ale puterii legiuitoare. De asemenea, se permite unei instanțe judecătorești să intervină în procesele judiciare, fără a fi investită cu soluționarea acestora, prin decizii general obligatorii, față de care părțile din proces nu pot promova nicio cale de atac.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că principiul separației puterilor în stat nu are de suferit prin aceea că legiuitorul a reglementat calea extraordinară de atac a recursului în interesul legii. În cadrul acestei căi de atac, soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție

este obligatorie pentru instanțele judecătorești, ceea ce asigură tocmai finalitatea acestei căi extraordinare de atac, anume că, pe viitor, în spețe similare, toate instanțele judecătorești se vor pronunța în același fel, ceea ce vine, tocmai, în sprijinul realizării dezideratului unificării practicii judiciare. Recunoașterea existenței căii de atac a recursului în interesul legii nu poate fi asimilată unei puteri discreționare a unei instanțe judecătorești de a emite acte normative de interpretare a unei legi și nici nu se poate susține că prin reglementarea unei asemenea căi extraordinare de atac judecătorul a primit puteri legislative. Înalta Curte de Casație și Justiție nu are o competență legislativă atunci când soluționează recursurile în interesul legii, ci aceasta are numai competența jurisdicțională, care, însă, se manifestă în mod specific în cadrul soluționării recursurilor în interesul legii.

Avocatul Poporului arată că scopul căii de atac a recursului în interesul legii nu este acela de creare a unor norme de drept, ci interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării de către Înalta Curte de Casație și Justiție, care se pronunță exclusiv asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. În continuare, face referire la Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 8 septembrie 2000, și Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 26 februarie 1998.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 329 alin. 3 teza finală din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3)—(5) referitoare la statul român, ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 referitoare la universalitate, ale art. 16 alin. (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele

internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 61 referitoare la rolul și structura Parlamentului, ale art. 67 referitoare la actele juridice adoptate de Camera Deputaților și Senat și cvorumul legal necesar, ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi, ale art. 124 alin. (1) și (3) referitoare la înfăptuirea justiției, ale art. 126 alin. (3) referitoare la instanțele judecătorești și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 8 septembrie 2000, Curtea a statuat că, în temeiul art. 329 din Codul de procedură civilă, scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestui scop, Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferit soluționate de instanțele judecătorești. Potrivit aceluiași text, dezlegarea dată de instanța supremă acestor probleme de drept este obligatorie pentru instanțe. Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării, situație în care textul de lege amintit ar contraveni prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție. Prin textul de lege criticat, legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 329 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat.

De asemenea, s-a constatat că soluțiile interpretative date în recursul în interesul legii, denumite „dezlegări în drept”, nu pot fi considerate izvor de drept, în sensul obișnuit al acestui concept. Instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o anumită interpretare, unificând astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative, constante și unitare, care nu privesc anumite părți și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, sunt invocate în doctrină ca „precedente judiciare”, fiind considerate de literatura juridică „izvoare secundare de drept” sau „izvoare interpretative”.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă în dosarele nr. 371/102/2007, nr. 318/102/2007, nr. 370/102/2007, nr. 375/102/2007, nr. 670/102/2007, nr. 459/102/2007 și nr. 659/102/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.004

din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 privind reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 privind reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, excepție ridicată de Confederația Sindicală Națională „Meridian” în Dosarul nr. 10.996/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund autorul excepției, prin reprezentant Ion Albu, cu împuternicire depusă la dosarul cauzei, precum și partea Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, prin consilier juridic, cu delegație depusă la

dosar. Lipsește partea Guvernul României, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că partea Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului a depus la dosar concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta reiterează, în esență, argumentele expuse în notele scrise, depuse în susținerea excepției de neconstituționalitate, arătând în plus că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2006, deși transpune în planul legislației interne reglementările europene în domeniul privatizării, totuși, adoptarea sa în regim de urgență nu se justifică în condițiile art. 115 alin. (4) din Constituție. Aceasta deoarece directivele europene nu constituie, în opinia sa, stări excepționale, ci pot fi privite, eventual, ca priorități care urmăresc asigurarea unui cadru de normalitate în domeniul supus reglementării. De altfel, contrar scopului declarat în preambulul ordonanței criticate, aceasta nu asigură, prin Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, o instituție unică în materia privatizării. În concluzie, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului susține netemeinicia excepției de neconstituționalitate,

motivată de faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2006 nu contravine prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Dimpotrivă, astfel cum este arătat și în preambulul actului normativ criticat, urgența adoptării acestuia se justifică prin materia supusă reglementării, raportată la momentul aderării României la Uniunea Europeană, astfel că doar printr-o ordonanță de urgență, și nu printr-o lege, se putea crea și asigura cu celeritate cadrul normativ necesar pentru instituirea unei strategii unice în domeniul privatizării. Totodată, arată că procesul de transfer al patrimoniului Ministerului Economiei și Finanțelor către Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului este completat prin alte acte normative, care privesc transferul restului de unități economice care nu sunt cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2006, astfel că nu se poate susține lipsa unei strategii unice în această materie. Precizează că cele susținute sunt expuse pe larg în notele scrise, depuse la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât constatarea ordonanței criticate ca neconstituțională constituie obiectul acțiunii principale aflate pe rolul instanței de judecată care a sesizat Curtea Constituțională. Astfel, excepția de neconstituționalitate s-a transformat în acțiune principală, ceea ce contravine prevederilor Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 10.996/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 privind reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie**. Excepția a fost ridicată de Confederația Sindicală Națională „Meridian” într-o cauză de contencios administrativ, având ca obiect anularea unei ordonanțe de urgență a Guvernului și sesizarea Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, în temeiul art. 9 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 — reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie — nu are caracterul unei situații extraordinare, a cărei rezolvare nu putea fi amânată, astfel că adoptarea ei în regim de urgență nu se justifică în condițiile art. 115 alin. (4) din Constituție. Susține că singurul motiv care a condus la adoptarea în regim de urgență a actului normativ constă în stabilirea unei autorități unice care să exercite atribuții de privatizare prin realizarea operațiunii de comasare a Autorității

pentru Valorificarea Activelor Statului cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, însă, contrar celor afirmate în preambulul ordonanței, nu se ajunge la reglementarea unei singure autorități care să exercite aceste atribuții. Ordonanța contravine textului constituțional invocat și sub un alt aspect, respectiv acela că din dispozițiile sale rezultă că o serie de societăți sunt incluse în programul de iarnă, însă se dispune că trecerea acestor societăți în portofoliul A.V.A.S. este amânată până la închiderea programului de iarnă, ceea ce demonstrează că urgența pretinsă de legiuitorul delegat nu se justifică.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2006 a fost adoptată cu respectarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, urgența adoptării acesteia fiind evidențiată în cuprinsul ordonanței și se întemeiază pe necesitatea creării cadrului legislativ în vederea respectării obligațiilor asumate de România în procesul de integrare în Uniunea Europeană.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2006 respectă prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție. Astfel, se arată că aderarea României la Uniunea Europeană la 1 ianuarie 2007 a impus ca înaintea acestei date să fie reglementate o serie de măsuri speciale, urgente și de mare importanță, în scopul creării cadrului legislativ național acomodată cu cel european, un astfel de act normativ fiind și ordonanța de urgență criticată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 101/2006 privind reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.015 din 20 decembrie 2006.

În opinia autorului excepției, ordonanța criticată încalcă dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, deoarece nu există urgență în rezolvarea situației extraordinare reglementate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta a fost invocată în temeiul art. 9 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, într-o acțiune având ca obiect anularea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 și obligarea pârâtului — Guvernul României — la plata cheltuielilor de judecată. Ulterior formulării acțiunii de chemare în judecată, autorul excepției și-a modificat cererea, solicitând instanței de judecată și obligarea pârâtului la plata unor daune în quantum simbolic de 1 leu, pentru repararea prejudiciului cauzat membrilor de sindicat prin adoptarea ordonanței atacate.

Curtea reține că, prin art. I pct. 14 din Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, art. 9 din Legea nr. 554/2004, intitulat „Acțiunile împotriva ordonanțelor Guvernului”, a fost completat cu un nou alineat, alineatul (5), potrivit căruia: „(5) Acțiunea prevăzută de

prezentul articol poate avea ca obiect acordarea de despăgubiri pentru prejudiciile cauzate prin ordonanțe ale Guvernului, anularea actelor administrative emise în baza acestora, precum și, după caz, obligarea unei autorități publice la emiterea unui act administrativ sau la realizarea unei anumite operațiuni administrative.”

Întrucât în prezenta cauză obiectul principal al acțiunii de chemare în judecată îl reprezintă anularea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 prin constatarea ei ca neconstituțională de către Curte, rezultă că prezenta excepție de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, avându-se în vedere dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, precum și prevederile art. 9 alin. (5) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, menționate mai sus. De altfel, Curtea Constituțională a mai pronunțat soluții bazate pe același argument juridic, de exemplu, Decizia nr. 910 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 5 noiembrie 2007.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 101/2006 privind reorganizarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului prin comasarea prin absorbție cu Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, excepție ridicată de Confederația Sindicală Națională „Meridian” în Dosarul nr. 10.996/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.018

din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Neptun Olimp” — S.A. din Neptun în Dosarul nr. 724/254/2007 al Judecătoriei Mangalia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 724/254/2007, **Judecătoria Mangalia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Neptun Olimp” — S.A. din Neptun, reclamantă într-o cauză civilă având ca obiect recuzarea unui executor judecătoresc în contradictoriu cu pârâtul BEJ Gelu Iulian Grasu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat este contrar prevederilor art. 21 alin. (3) teza întâi din Constituție și celor ale art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, consideră că, „interzicându-se participarea părților la judecata cererii de recuzare, pe de o parte, ca și interogarea celui ce se recuză — mijloc procedural de obținere a unei mărturisiri —, pe de altă parte, partea care formulează cererea de recuzare este lipsită de mijloacele efective de a-și proba afirmațiile”.

Instanța de judecată apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „*Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.*”

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.”

Autorul excepției susține că reglementarea criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) teza întâi, potrivit căroră „*părțile au dreptul la un proces echitabil*”, și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 teza întâi din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care statuează că „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale [...]*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și cu o motivare asemănătoare.

Astfel, prin Decizia nr. 547 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 noiembrie 2005, Curtea a statuat că judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, instanța pronunțând în ședință publică o încheiere asupra recuzării, prin această reglementare legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca odată cu fondul, instanța de control judiciar urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. Totodată, Curtea a reținut că cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecării, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional, consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai odată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, precum și de aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse niciunei căi de atac.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să impună schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și motivarea acestei decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1— 3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Neptun Olimp” — S.A. din Neptun în Dosarul nr. 724/254/2007 al Judecătorei Mangalia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.019

din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adriana Toma în Dosarul nr. 3.515/303/2006 al Judecătorei Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.515/303/2006, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de către Adriana Toma într-o cauză civilă având ca obiect partajul bunurilor comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 20 intitulat „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 128 privind folosirea căilor de atac (art. 129 din Constituția revizuită). De asemenea, autorul mai invocă și încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, se arată că „imposibilitatea de a ataca hotărârea judecătorească prin care s-a dispus plata, într-un termen atât de scurt, a sultei reprezintă o încălcare a Legii fundamentale și a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Judecătoria Sectorului 6 București apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, arată că normele procedurale la care face trimitere autorul excepției

pentru a demonstra temeinicia excepției invocate, pe lângă faptul că nu privesc dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se critică, nu pot fi reținute ca temei al încălcării prevederilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și egalitatea părților în fața instanțelor de judecată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 129 din Constituția României, art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, este neîntemeiată. De asemenea, face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că dreptul la un proces echitabil include în conținutul său și dreptul de acces la o instanță, acest drept de acces nefiind un drept absolut, putând fi supus limitărilor, din acest punct de vedere dispozițiile criticate fiind în acord cu prevederile constituționale ale art. 21.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În acest sens arată că dispozițiile criticate sunt norme de procedură a căror stabilire intră, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, în competența exclusivă a legiuitorului. Face referire, de asemenea, la Decizia nr. 52/2003, prin care Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: „*În cazul în care împărțeala în natură a unui bun nu este posibilă sau ar cauza o scădere importantă a valorii acestuia ori i-ar modifica în mod păgubitor destinația economică, la cererea unuia dintre coproprietari, instanța, prin încheiere, îi poate atribui provizoriu întregul bun. Dacă mai mulți coproprietari cer să li se atribuie bunul, instanța va ține seama de criteriile prevăzute la art. 673⁹. Prin încheiere ea va stabili și*

termenul în care coproprietarul căruia i s-a atribuit provizoriu bunul este obligat să depună sumele ce reprezintă cotele-părți convenite celorlalți coproprietari.

Dacă coproprietarul căruia i s-a atribuit provizoriu bunul depune, în termenul stabilit, sumele convenite celorlalți coproprietari, instanța, prin hotărârea asupra fondului procesului, îi va atribui bunul.

În cazul în care coproprietarul nu depune în termen sumele convenite celorlalți coproprietari, instanța va putea atribui bunul altui coproprietar, în condițiile prezentului articol.

La cererea unuia dintre coproprietari instanța, ținând seama de împrejurările cauzei, pentru motive temeinice, va putea să-i atribuie bunul direct prin hotărârea asupra fondului procesului, stabilind, totodată, sumele ce se cuvin celorlalți coproprietari și termenul în care este obligat să le plătească.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 intitulat „*Tratatul internațional privind drepturile omului*”, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 128 privind folosirea căilor de atac (art. 129 din Constituția revizuită). De asemenea, autorul invocă și încălcarea prevederilor art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile deduse controlului reglementează atribuirea provizorie către unul dintre coproprietari a unui bun supus procedurii împărțelii judiciare, dacă nu poate fi partajat în natură sau, prin partajare, i s-ar cauza o scădere importantă a valorii ori i s-ar modifica în mod păgubitor destinația economică.

În opinia autorului excepției, „imposibilitatea de a ataca hotărârea judecătorească prin care s-a dispus plata, într-un termen atât de scurt, a sultei reprezintă o încălcare a Legii fundamentale și a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Atât argumentarea, cât și concluzia desprinsă de autorul excepției nu pot fi reținute, întrucât fac abstracție de prevederile art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât o dată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt sau s-a suspendat cursul judecării*”.

Or, dat fiind că încheierile prevăzute de art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă preced hotărârea instanței asupra fondului, ele sunt încheieri premergătoare și, în consecință, intră sub incidența reglementării de drept comun prevăzute de art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, fiind supuse căii de atac a apelului o dată cu fondul.

Aceasta fiind regula în materie, este evident că nu era nevoie ca legiuitorul să o prevadă *in terminis* în cuprinsul textului de lege dedus controlului, pentru a putea conchide că își găsește aplicarea și cu privire la situațiile reglementate de acesta.

Potrivit unei exigențe fundamentale de tehnică legislativă, în condițiile existenței unei reglementări de drept comun, o prevedere expresă, în aceeași materie, cu referire la un caz particular, este necesară numai atunci când instituie o reglementare diferită, derogatorie de la dreptul comun, având deci caracter de excepție. Așa a procedat legiuitorul când, în art. 673¹¹ alin. 4 din Codul de procedură civilă, a prevăzut că încheierile acolo menționate pot fi atacate „separat” cu apel, tocmai pentru că prevederile respective sunt derogatorii de la regula generală instituită prin art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Cum în cazul art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă nu s-au prevăzut dispoziții derogatorii, este evident că voința legiuitorului a fost aceea ca încheierea prin care instanța procedează la atribuirea provizorie a bunului să poată fi supusă căii de atac a apelului numai odată cu hotărârea asupra fondului.

Dispozițiile criticate, reglementând posibilitatea instanței de a stabili, prin încheiere, și termenul în care coproprietarul căruia i s-a atribuit provizoriu bunul este obligat să depună sumele ce reprezintă cotele-părți ale celorlalți coproprietari, nu contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție și nici art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ele având caracterul unei garanții în favoarea celorlalți coproprietari.

Aceste prevederi nu îngădesc în vreun fel accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, favorizează accesul la justiție, prin descurajarea tergiversării executării obligației de plată a cotelor-părți datorate celorlalți coproprietari.

Așadar, termenul reglementat de dispozițiile criticate reprezintă un mijloc procedural pentru evitarea abuzului de drept și nu contravine principiului accesului liber la justiție și al dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 din

Constituție și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, prin Decizia nr. 123 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 22 martie 2006, Curtea a arătat că „stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție,” inclusiv sub aspectul stabilirii de către instanță a unui termen, „nu constituie o încălcare a dreptului la liberul acces la justiție”.

Aceasta, deoarece „legiuitorul, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege”.

Pentru motivele menționate anterior, se constată că dispozițiile criticate sunt conforme atât cu prevederile constituționale ale art. 20, art. 21, art. 129, cât și cu prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, reglementând procedura împărțelii în natură a bunului, prin atribuirea provizorie către unul dintre coproprietari, legiuitorul a avut în vedere asigurarea celerității desfășurării procesului civil, cu respectarea drepturilor procesuale ale părților.

În ceea ce privește critica art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că autorul excepției se limitează în a enumera textul convențional menționat, considerat a fi încălcat, fără a preciza în concret motivele pe care se întemeiază contrarietatea cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹⁰ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adriana Toma în Dosarul nr. 3.515/303/2006 al Judecătoria Sectorului 6 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.020

din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 2
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dan Ciubotariu în Dosarul nr. 11.217/245/2007 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 11.217/245/2007, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Dan Ciubotariu într-o cauză civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin posibilitatea dată instanței de a numi administrator-sechestrul pe însuși deținătorul bunurilor, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16, potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii.

De asemenea, autorul excepției susține că dispozițiile criticate sunt în dezacord și cu art. 25 din Constituție privind dreptul la liberă circulație, întrucât prin numirea ca administrator-sechestrul deținătorul bunului ar putea să fie pus în imposibilitatea de a emigra, fiind obligat să desfășoare o „muncă forțată”, aspect de natură a contraveni dispozițiilor art. 42 privind interzicerea muncii forțate, cât și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Legea fundamentală.

Judecătoria Iași apreciază că dispozițiile de lege în raport de care pârâta a înțeles să invoce excepția de neconstituționalitate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16, 25, 42 și 53 din Constituție. Posibilitatea conferită instanței de art. 600 alin. 2 din Codul de procedură civilă de a încredința paza bunului sechestrat, în lipsa convenției părților, unei persoane desemnate de instanță, care va putea fi chiar deținătorul bunului, este o măsură rațională, menită să ajute la conservarea patrimoniilor, conservare de care primul interesat este chiar deținătorul bunului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 600 alin. 2 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins: *„Paza bunului sechestrat va fi încredințată persoanei desemnate de părți de comun acord, iar în caz de neînțelegere, unei persoane desemnate de instanță, care va putea fi chiar deținătorul bunului. În acest scop, executorul judecătoresc se va deplasa la locul situării bunului ce urmează a fi pus sub sechestrul și-l va da în primire, pe bază de proces-verbal, administratorului-sechestrului. Un exemplar al procesului-verbal va fi înaintat și instanței care a încuviințat măsura.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 25 privind libera circulație, ale art. 42 privind interzicerea muncii forțate, cât și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate fac parte din secțiunea a III-a „Sechestrul judiciar” a cap. IV „Măsurile asigurătorii” din cartea a VI-a „Proceduri speciale” a Codului de procedură civilă, art. 600 din Codul de procedură civilă reglementând procedura de soluționare a cererii de sechestrul judiciar.

Curtea constată că cererea de sechestrul judiciar se judecă în mod obligatoriu cu citarea părților, această procedură având caracter contencios. Astfel, părțile pot învedera instanței împrejurările care să justifice sau nu luarea unei asemenea măsuri, beneficiind de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

În caz de admitere a cererii de sechestrul judiciar, instanța este obligată să desemneze administratorul-sechestrul, aceasta nefiind doar o facultate lăsată la aprecierea sa. Administratorul-sechestrul este persoana căreia îi este încredințată paza bunului sechestrat și care poate să fie persoana desemnată de părți de comun acord ori, în caz de neînțelegere între părți, persoana desemnată de instanță, care poate fi chiar deținătorul bunului.

În legătură cu invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, Curtea constată că dispozițiile criticate nu aduc atingere acestui principiu constituțional, întrucât se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, măsura instituită prin acestea ia în considerare specificul fiecărei cauze, iar nu al persoanelor care o solicită, acestea beneficiind de un tratament egal.

Curtea constată că măsura sechestrului judiciar, reglementată de textele de lege criticate, constă în

indisponibilizarea bunului care formează obiectul litigiului, acesta fiind încredințat spre păstrare și administrare până la soluționarea definitivă a litigiului.

Așa fiind, sechestrul judiciar are ca scop conservarea unui bun determinat, desemnarea ca administrator-sechestrul a deținătorului bunului fiind o măsură rațională, pe care instanța are competența să o adopte, în lipsa convenției părților cu privire la acest aspect, prevederile constituționale ale art. 25 referitoare la dreptul la libera circulație nefiind încălcate.

Mai mult, în condițiile în care procedura sechestrului judiciar exclude antamarea fondului, iar măsura dispusă are caracter provizoriu, nu se poate susține că, prin intermediul ei, s-ar aduce atingere dreptului la liberă circulație.

Constituția garantează dreptul la liberă circulație în țară și în străinătate, potrivit propriei voințe, iar condițiile exercitării acestui drept sunt stabilite prin lege.

Cu privire la invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 42 referitoare la interzicerea muncii forțate, se constată că dispozițiile criticate nu aduc atingere acestui principiu constituțional atâta vreme cât administratorul-sechestrul în persoana deținătorului bunului este un mandatar judiciar, interesat cu privire la buna administrare a bunurilor ce fac obiectul sechestrului judiciar, dispozițiile criticate neprevăzând posibilitatea ca acesta să fie remunerat, având în vedere tocmai interesul menționat.

Asupra dispozițiilor art. 600 alin. 2 din Codul de procedură civilă, raportate la prevederile art. 53 din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 576 din 19 septembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 1 noiembrie 2006, prin care a respins excepția și a statuat că aceste dispoziții sunt constituționale.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 600 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Dan Ciubotariu în Dosarul nr. 11.217/245/2007 al Judecătoriei Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.021

din 8 noiembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. II din Legea nr. 219/2005
privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea
și completarea Codului de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Violeta Antoaneta Maier în Dosarul nr. 1.738/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.738/2/2007, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Violeta-Antoaneta Maier cu ocazia soluționării unui recurs civil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă „dreptul de a beneficia de o judecată la o instanță superioară în calea de atac de reformare” și prin aceasta intră în conflict cu dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și cu prevederile art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv. De asemenea, susține că „împrejurarea că legiuitorul recunoaște și căi de atac de retractare nu poate fi aplicată ca o circumstanță

în favoarea constituționalității, de vreme ce căile de atac de retractare sunt prevăzute pentru motive care, de principiu, nu permit magistraților să realizeze o judecată nouă asupra a ceea ce deja au decis”.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Arată că faptul judecării de către aceeași instanță atât a apelului, cât și a recursului, ca urmare a schimbării competenței instanței prin textul de lege atacat, nu încalcă principiul dublului grad de jurisdicție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Arată că prevederile de lege criticate, instituind reguli referitoare la competența instanțelor judecătorești, nu îngrădesc dreptul părților interesate de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea cauzei într-un termen rezonabil, ci, dimpotrivă, asigură realizarea acestui drept. Consideră că finalitatea textului de lege criticat este aceea de a transpune în practică principiul celerității soluționării litigiilor. În fine, arată că legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată, căile de atac și condițiile exercitării acestora, putând institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Procesele în curs de judecată în primă instanță la data schimbării competenței instanțelor legal învestite, precum și căile de atac se judecă de instanțele competente, potrivit legii.*”

(2) *Apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunale.*

(3) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.*

(4) *În cazurile prevăzute la alin. (1)—(3), trimiterea dosarelor se va face, pe cale administrativă, instanțelor devenite competente să le judece.”*

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, respectiv dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și a prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată următoarele:

Potrivit art. II din Legea nr. 219/2005, apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunal, iar, în mod similar, recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel. În toate aceste cazuri, trimiterea dosarelor la instanțele competente se face pe cale administrativă, fără a se mai pronunța o hotărâre de declinare a competenței.

Asupra constituționalității textului de lege criticat, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 570 din 7 iunie 2007, publicată în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Violeta Antoaneta Maier în Dosarul nr. 1.738/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 9 august 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Referitor la faptul că, prin efectul aplicării imediate a noii reglementări privind competența materială, aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, s-a subliniat că soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fine de neconstituționalitate. „Astfel, dincolo de faptul că ne aflăm în prezența unei reglementări cu caracter tranzitoriu, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil.” Totodată, s-a reținut că dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu aduc nicio atingere principiului imparțialității instanțelor judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală. „Judecarea recursului de către aceeași instanță care a soluționat apelul, dar în complete diferite, nu constituie, în sine, o prezumție a lipsei de imparțialitate a judecătorilor care se pronunță asupra recursului. Cele două căi de atac — apelul și recursul — sunt guvernate de reguli procedurale distincte, menite să asigure realizarea dreptului la un proces echitabil.”

Pentru aceleași argumente, nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul de lege supus controlului contravine prevederilor art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un recurs efectiv.

Rățiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.023

din 8 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Mirela Nineta Stoicovoci în Dosarul nr. 4.157/212/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, textul de lege criticat fiind în concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 4.157/212/2006, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei.** Excepția a fost ridicată de Mirela Nineta Stoicovoci într-o cauză civilă având ca obiect stabilire vizită minor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine art. 22 din Constituție, deoarece „dă posibilitate părintelui căruia nu i s-a încredințat copilul să păstreze legăturile personale cu acesta, fără a se pune în discuție atât starea de sănătate a copilului, cât și a părintelui”.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că dispozițiile de lege în raport de care pârâta a înțeles să invoce excepția de neconstituționalitate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 22.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 43 alin. 3 din Codul familiei, având următorul cuprins: *„Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia critică modul de aplicare a textului de lege de către instanța de judecată, deoarece, prin sentința pronunțată, a acordat părintelui căruia nu i s-a încredințat copilul posibilitatea de a păstra legăturile personale cu acesta, „fără a pune în discuție atât starea de sănătate a copilului, cât și a părintelui”.

Sub acest aspect, critica excedează competenței Curții Constituționale care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”*, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

În fine, Curtea reține că art. 43 alin. 3 din Codul familiei a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare, însă, la alte prevederi constituționale. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că acest text de lege este constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 43 alin. 3 din Codul familiei, excepție ridicată de Mirela Nineta Stoicovoci în Dosarul nr. 4.157/212/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.038

din 13 noiembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006
privind reforma în domeniul sănătății**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Clara Romila în Dosarul nr. 1.310/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public, făcând referire la Decizia nr. 298 din 29 martie 2006, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.310/99/2007, **Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**, excepție ridicată de Clara Romila.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 21 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Constituție, fără a arăta în ce mod.

Tribunalul Iași — Secția comercială și de contencios administrativ arată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 21 alin. (1) și ale art. 52 alin. (1) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, prin Decizia nr. 298 din 29 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, în sensul că dispozițiile art. 451 din Legea nr. 95/2006 nu contravin prevederilor art. 21 și art. 52 din Constituție.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate se aplică în mod egal tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Totodată, dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 21 din Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, dau expresie dispozițiilor consacrate în Constituție și oferă posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala de toate garanțiile și regulile de natură procedurală pe care le presupune dreptul la un proces echitabil. Nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul de lege criticat contravine prevederilor art. 52 din Constituție, din moment ce împotriva deciziei de sancționare a Comisiei superioare de disciplină, în

termen de 15 zile de la comunicare, medicul sancționat poate formula o acțiune în anulare la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărui rază își desfășoară activitatea.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu următorul cuprins: *„Împotriva deciziei de sancționare a Comisiei superioare de disciplină, în termen de 15 zile de la comunicare, medicul sancționat poate formula o acțiune în anulare la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărui rază își desfășoară activitatea.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 52 alin. (1) referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că motivarea criticii se limitează la indicarea textelor constituționale fără a evidenția în ce constă pretinsa relație de contrarietate dintre acesta și norma dedusă controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 451 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Clara Romila în Dosarul nr. 1.310/99/2007 al Tribunalului Iași — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea reține că în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

De asemenea, prin Decizia nr. 298 din 29 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, Curtea a statuat că dispozițiile art. 451 din Legea nr. 95/2006 nu contravin prevederilor art. 21 și art. 52 din Constituție. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că, în materia răspunderii disciplinare, sancțiunile se stabilesc de către conducerea unipersonală sau colegială a unității, iar, în ceea ce privește contestațiile împotriva măsurilor de sancționare, legiuitorul constituant a lăsat la latitudinea legiuitorului ordinar instituirea unor jurisdicții speciale administrative, care sunt facultative și gratuite. Accesul liber la justiție ar fi încălcat numai dacă legiuitorul ordinar ar prevedea în mod exclusiv competența organelor de jurisdicție administrativă, fără a da posibilitatea părților interesate de a sesiza instanțele judecătorești. Potrivit art. 451 din legea criticată, împotriva deciziei de sancționare pronunțate de organul administrativ, cel sancționat poate formula acțiune în anulare, respectiv contestație, la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea. De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată se stabilesc numai prin lege, iar în materia contenciosului administrativ se stabilesc numai printr-o lege organică, așa cum prevăd dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție. Prin urmare, Curtea a reținut că legiuitorul are legitimitatea constituțională de a stabili, chiar prin derogare, competența unor instanțe judecătorești de a soluționa litigii în legătură cu domeniul reglementat.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.039

din 13 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Denndorf International” — S.R.L. din Făgăraș în Dosarul nr. 1.477/62/AF/2006 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției, prin care acesta solicită acordarea unui nou termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, respinge cererea prin care autorul excepției solicită acordarea unui nou termen de judecată.

Cauza este în stare de judecată. Reprezentantul Ministerului Public arată că, ulterior sesizării Curții, Codul de procedură fiscală a fost republicat, dându-se textelor o nouă numerotare. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. În continuare, făcând referire la Decizia nr. 641 din 28 iunie 2007, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.477/62/AF/2006, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 185 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Denndorf International” — S.R.L. din Făgăraș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, prin adăugarea unei condiții suplimentare, aceea a depunerii cauțiunii, în cazul cererii de suspendare a actului administrativ fiscal, contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 21 din Constituție. În măsura în care cuantumul sumei datorate este deosebit de important, debitorul se află în imposibilitatea de a achita cauțiunea impusă de lege, fiind astfel lipsit de dreptul de a formula cerere de suspendare a actului administrativ fiscal în condițiile Legii nr. 544/2005.

Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ arată că prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală nu sunt relevante în cauză, acestea referindu-se la egalitatea cetățenilor atât în fața legii, cât și înaintea autorităților publice, și nu la egalitatea cetățenilor în raport cu autoritățile publice. De asemenea, arată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul de lege criticat contravine prevederilor art. 21 din Constituție. Se constată o identitate de rațiune a legiuitorului atât în cazul prevăzut de dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care instituie obligația depunerii unei cauțiuni până la soluționarea contestației la executare, cât și în cazul prevăzut de art. 185 din Codul de procedură fiscală, care se referă la cererea de suspendare a executării titlului de creanță.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Fixarea unei cauțiuni din suma contestată nu este de natură să obstrucționeze accesul liber la justiție, aceasta constituind o garanție în vederea evitării abuzului de drept, exercitarea cu rea-credință a contestației la executare determinând tergiversarea soluționării cauzelor și, implicit, amânarea realizării creanțelor bugetare.

Avocatul Poporului arată că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Cetățenii se bucură de drepturile prevăzute în Legea fundamentală și în celelalte legi, fiind egali în fața acestora și a autorităților publice, în timp ce autoritățile publice exercită atribuțiile ce le sunt stabilite de lege, potrivit competenței lor, în realizarea funcțiilor pentru care sunt create. De asemenea, arată că nu poate fi primită nici critica potrivit căreia textul de lege criticat contravine

prevederilor art. 21 din Constituție. Astfel, consacrand suspendarea facultativă a executării, iar nu o suspendare de drept, și instituind condiția depunerii cauțiunii, legiuitorul a urmărit să restrângă posibilitatea exercitării cu rea-credință a contestației la executare, formulată exclusiv în scopul tergiversării executării.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, dându-se textelor o nouă numerotare. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu următorul cuprins: „(1) *Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.*

(2) *Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare. Instanța competentă*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Denndorf International” — S.R.L. din Făgăraș în Dosarul nr. 1.477/62/AF/2006 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 2.000 lei.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 641 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 28 august 2007, a statuat că Legea fundamentală, consacrand dreptul de acces liber la justiție, nu interzice stabilirea prin lege a anumitor condiții, reguli de procedură, în privința exercitării acestui drept. Condiționarea suspendării executării actului administrativ fiscal de depunerea unei cauțiuni se impune pentru prevenirea exercitării abuzive a dreptului de a cere suspendarea executării, precum și pentru protejarea intereselor legitime ale creditorilor, legate de executarea cât mai operativă a creanțelor lor. Instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării actului administrativ fiscal, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.040

din 13 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 1, art. 371⁷ alin. 3 și art. 372 din Codul de procedură civilă și art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 1, art. 371⁷ alin. 3 și art. 372 din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „B.A. Production” — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 310/315/2007 al Judecătoriei Târgoviște.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public arată că dispozițiile art. 371¹ alin. 1 și art. 372 din Codul de procedură civilă reglementează scopul executării silite și principiile ce reglementează această procedură, fără a contraveni prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. În ceea ce privește art. 371⁷ alin. 3 din Codul de procedură civilă și art. 66 din Legea nr. 36/1995, arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, statuând că acestea sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 310/315/2007, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 1, art. 371⁷ alin. 3 și art. 372 din Codul de procedură civilă și art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995**, excepție ridicată de Societatea Comercială „B.A. Production” — S.R.L. din Târgoviște.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 371¹ alin. 1 și ale art. 372 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, contravenind prevederilor art. 21 din Legea fundamentală, deoarece permit

ca executarea să se facă și în temeiul unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu, altul decât hotărârea judecătorească. În ceea ce privește dispozițiile art. 371⁷ alin. 3 din Codul de procedură civilă, se arată că, dându-i-se executorului judecătoresc posibilitatea de a cuprinde în procesul-verbal, care devine titlu executoriu, sume stabilite după libera sa apreciere, se încalcă prevederile art. 21 și art. 124 din Constituție. De asemenea, atribuirea calității de titlu executoriu unui act care nu provine de la instanța de judecată, ci de la altă autoritate, în speță notarul public, potrivit art. 66 din Legea nr. 36/1995, contravine prevederilor art. 21 din Constituție.

Judecătoria Târgoviște arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Dispozițiile de lege criticate nu pot fi interpretate ca aducând atingere prevederilor constituționale privind accesul liber la justiție în condițiile în care, pentru apărarea drepturilor sale, debitorul are deschisă calea acțiunii în justiție prin intermediul contestației la executare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile art. 371¹ alin. 1, ale art. 371⁷ alin. 3 și ale art. 372 din Codul de procedură civilă nu pot fi interpretate ca aducând atingere prevederilor constituționale privind accesul liber la justiție, în condițiile în care, pentru apărarea drepturilor sale, debitorul are deschisă calea acțiunii în justiție prin intermediul contestației la executare. Contestația la executare este judecată de o instanță care, în condițiile în care titlul executoriu nu este reprezentat de o hotărâre judecătorească, are posibilitatea de a verifica toate apărările de fond invocate de către debitor. În ceea ce privește dispozițiile art. 66 din Legea nr. 36/1995, arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin numeroase decizii, de exemplu, Decizia nr. 84 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 28 iulie 1999, statuând că acestea sunt constituționale.

Avocatul Poporului, în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 1, ale art. 371⁷ alin. 3 și ale art. 372 din Codul de procedură civilă, arată că accesul liber la justiție este respectat, deoarece părțile interesate se pot adresa instanțelor judecătorești, pe calea contestației la executare, invocând apărări de fond, dacă apreciază că drepturile, libertățile sau interesele lor legitime au fost încălcate. Mai mult, întreaga procedură de executare silită

este prevăzută de lege, fiind respectate astfel atât prevederile interne, cât și cele internaționale referitoare la accesul liber la justiție. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a art. 66 din Legea nr. 36/1995, arată că aceasta nu poate fi reținută. În acest sens, face referire la Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 2 februarie 2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3711 alin. 1, ale art. 3717 alin. 3 și ale art. 372 din Codul de procedură civilă și ale art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, cu următorul cuprins:

— Art. 3711 alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu se duce la îndeplinire de bunăvoie.”;*

— Art. 3717 alin. 3 din Codul de procedură civilă: *„Sumele ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin proces-verbal, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii.”;*

— Art. 372 din Codul de procedură civilă: *„Executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.”;*

— Art. 66 din Legea nr. 36/1995: *„Actul autentificat de notarul public care constată o creanță certă și lichidă are putere de titlu executoriu la data exigibilității acesteia. În lipsa actului original, titlul executoriu îl poate constitui duplicatul sau copia legalizată de pe exemplarul din arhiva notarului public.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin intermediul art. 3711 din Codul de procedură civilă, legiuitorul a instituit un ansamblu de mijloace procedurale menite să facă posibilă realizarea efectivă a dreptului chiar și în cazurile în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu

executoriu. Astfel, executarea silită intervine numai în cazul neexecutării de bunăvoie a măsurilor dispuse de judecător, fără a se încălca dispozițiile din Legea fundamentală și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorul excepției.

De asemenea, prin Decizia nr. 206 din 15 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 5 iunie 2003, Curtea a statuat că stabilirea cheltuielilor de executare, prevăzută de art. 3717 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă, printr-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, încheiat de executorul judecătoresc, nu este un act arbitrar al acestuia, ci, potrivit chiar reglementării criticate, are loc pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii. Sub imperiul reglementării deduse controlului, procesul-verbal încheiat de executorul judecătoresc nu scapă controlului instanțelor de judecată, iar întocmirea acestuia, în condițiile prevăzute de lege, nu lezează în niciun fel accesul liber la justiție sau dreptul persoanei la apărare, câtă vreme art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferă toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 372 din Codul de procedură civilă, se constată că, prin Decizia nr. 134 din 23 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 1 iulie 2002, Curtea a statuat că acestea sunt constituționale.

Cu privire la dispozițiile art. 66 din Legea nr. 36/1995, prin Decizia nr. 2 din 13 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 2 februarie 2004, Curtea a reținut că, în materia la care se referă excepția de neconstituționalitate, calificarea actelor notariale care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri executorii a fost determinată de necesitatea valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că autentificarea oricărui înscris de către notarul public dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților, așa cum rezultă din chiar încheierea de autentificare, care atestă prezența acestora în fața notarului, identificarea lor, precum și luarea consimțământului fiecăreia, după ce i s-a adus la cunoștință conținutul înscrisului. În măsura în care actul autentificat este pus în executare silită, potrivit art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, acesta poate face obiectul unei contestații la executare, prilej cu care, dat fiind că executarea se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 371¹ alin. 1, art. 371⁷ alin. 3 și art. 372 din Codul de procedură civilă și art. 66 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, excepție ridicată de Societatea Comercială „B.A. Production” — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 310/315/2007 al Judecătoriei Târgoviște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.051

din 13 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Navol” — S.A. în Dosarul nr. 593/116/2006 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin avocat, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, în conformitate cu concluziile formulate în scris.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, fiind invocată în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 593/116/2006, **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Navol” — S.A. în cauza ce are ca obiect judecarea unei cereri de deschidere a procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5), art. 24 alin. (1), art. 124 și art. 142 alin. (1) din Constituție, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât reglementează posibilitatea judecătorului-sindic de a nu suspenda judecarea cauzei până la soluționarea excepției de neconstituționalitate. Autorul excepției critică și „arbitrarul normei dispositive (*va putea să nu dispună*)”, care contravine principiului potrivit căruia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției.

O altă critică de neconstituționalitate constă în susținerea că prevederile art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 20, art. 44 alin. (1) și (2), ale art. 45, 53, 135 și art. 136 alin. (5) din Constituție, ale art. 6 paragraful 1, ale art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. Se apreciază că măsura suspendării de la tranzacționare a acțiunilor societăților listate cu începere de la data comunicării către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare a hotărârii de deschidere a procedurii insolvenței, până la data admiterii planului de reorganizare, respectiv până la intrarea în faliment, reprezintă o încălcare a exercitării dreptului de proprietate al acestor societăți.

Se susține că, față de aceste încălcări ale textelor constituționale, art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 ar trebui reformulat astfel încât să înlăture echivocul și să permită majorarea capitalului social al debitorului în orice moment al procedurii.

Tribunalul Călărași — Secția civilă consideră că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât suspendările prevăzute de reglementările criticate, apreciate ca fiind neconstituționale, sunt reguli excepționale, aplicabile restrictiv.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, se arată că atât prevederile art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, cât și cele ale art. 43 alin. (1) din aceeași lege nu contravin dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate sunt constituționale. Se arată că sunt respectate atât prevederile din Constituție, cât și cele din dispozițiile internaționale, invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (7) și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu următorul conținut:

— Art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006: „*Prin derogare de la art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și*

funcționarea Curții Constituționale, republicată, judecătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională.”

— Art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006: „*Ca urmare a deschiderii procedurii și până la data confirmării planului de reorganizare, acțiunile societăților emitente, în sensul Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă de la tranzacționare cu începere de la data primirii comunicării de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În legătură cu susținerea că art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la respectarea Constituției, ale art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 142 alin. (1) referitoare la rolul Curții Constituționale, precum și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care prevăd dreptul la un proces echitabil, Curtea constată că este neîntemeiată.

Prin Decizia nr. 293 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 3 mai 2007, și prin Decizia nr. 478 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 25 iunie 2007, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 și a reținut că nu este încălcat art. 142 alin. (1) din Constituție. Totodată, s-a constatat că, prin derogare de la dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, această reglementare corespunde scopului și caracterului special al procedurii insolvenței, asigurând celeritatea necesară acestei proceduri, fără a leza în niciun fel rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției și de unică autoritate de jurisdicție constituțională în România.

Prin Decizia nr. 378 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 21 mai 2007, Curtea a reținut că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 85/2006 constituie norme de procedură a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. În virtutea acestor prerogative constituționale, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, poate să stabilească și reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun. Totodată, s-a constatat că procedura insolvenței este o procedură specială, caracterizată de celeritate și care are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale,

atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Având în vedere această jurisprudență, Curtea reține că sunt respectate principiile constituționale înscrise la art. 1 alin. (5) și art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală. De asemenea, sunt respectate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât art. 8 alin. (7) din Legea nr. 85/2006, prin prevederea că „*judcătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei*”, nu instituie o procedură inechitabilă, ci doar o diferență de regim impusă în vederea îndeplinirii cu celeritate a procedurii insolvenței.

În privința celorlalte texte constituționale invocate de autorul excepției, și anume art. 24 alin. (1) și art. 124, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, prin invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea dreptului de proprietate, ale art. 45 referitoare la libertatea economică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 135 privind economia, ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, precum și ale art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, ale art. 17 privind interzicerea abuzului de drept și ale art. 18 privind limitarea folosirii restrângerii drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție referitor la protecția proprietății, Curtea reține, de asemenea, că este neîntemeiată.

Dispozițiile legale criticate care prevăd suspendarea de la tranzacționare a acțiunilor societăților listate nu încalcă prevederile art. 44 alin. (1) și ale art. 136 alin. (5) din Constituție și nici cele ale art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. Chiar

dacă măsura suspendării atrage o limitare a dreptului de proprietate al debitorului și acționarilor acestuia, aceleași dispoziții constituționale prevăd că legiuitorul poate să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. Iar suspendarea de la tranzacționare a acțiunilor societăților emitente, ca urmare a deschiderii procedurii, până la data confirmării planului de reorganizare, corespunde tocmai scopului Legii nr. 85/2006, și anume acela de a institui o procedură pentru plata pasivului debitorului în încetare de plăți fie prin reorganizarea societății sau prin lichidarea unor bunuri ale debitorului până la acoperirea pasivului, fie prin faliment.

Având în vedere aceste considerente, Curtea reține că măsura suspendării de la tranzacționare nu instituie un tratament discriminatoriu. Existența unor condiții speciale, corespunzătoare procedurii insolvenței, în comparație cu un litigiu comercial comun, impune instituirea unui regim juridic specific care să asigure redresarea comerciantului debitor și recuperarea creanțelor. Astfel, stabilirea acestei măsuri respectă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2).

Întrucât, prin reglementarea măsurii suspendării nu se restrânge exercitarea unor drepturi sau libertăți fundamentale ale cetățenilor, ci, așa cum s-a mai arătat, se instituie unele măsuri procedurale specifice domeniului de reglementare al Legii nr. 85/2006, dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

De asemenea, măsura prevăzută de art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, care are ca scop garantarea integrității patrimoniului debitorului și protejarea investitorilor și a altor parteneri contractuali ai debitorului, este de natură să satisfacă cerințele constituționale ale art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a).

În sfârșit, Curtea reține că, față de criticile formulate, celelalte reglementări internaționale invocate de autorul excepției nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (7) și art. 43 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Navol” — S.A. în Dosarul nr. 593/116/2006 al Tribunalului Călărași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.054

din 13 noiembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Glubedex” — S.A. Galați în Dosarul nr. 2.638/113/2006 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, fiind invocată în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.638/113/2006, **Tribunalul Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Glubedex” — S.A. Galați în cauza ce are ca obiect judecarea cererii prin care autorul excepției solicită obligarea administratorului societății debitoare de a suporta o parte a pasivului debitorului, ajunsă în stare de insolvență.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că modul în care a fost redactat art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 nu poate asigura accesul liber la justiție pentru creditorul care consideră că apărarea drepturilor și intereselor sale legitime o poate face personal, și nu numai prin reprezentanții stabiliți de lege, respectiv administratorul sau lichidatorul judiciar. Totodată, condiționarea autorizării introducerii acțiunii în răspunderea persoanelor vinovate de starea de insolvență de prescrierea răspunderii dă posibilitatea celor vinovați de a-și crea starea de insolvabilitate. Prin această redactare defectuoasă a textului de lege se încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție.

Tribunalul Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția ridicată este întemeiată, întrucât prevederile legale criticate, astfel cum sunt redactate, încalcă drepturile garantate prin Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că actuala reglementare acordă puteri sporite comitetului creditorilor, având un rol principal în această procedură.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate sunt constituționale. Se apreciază că prevederile legale criticate sunt norme de procedură, fără a fi contrare dreptului la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006: *„Comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acțiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea prevăzută la alin. (1) și răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) amenință să se prescrie.”*

Autorul excepției susține că aceste prevederi legale încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 privind accesul la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar sau lichidatorul, după caz, are legitimare procesuală activă pentru a solicita angajarea, în justiție, a răspunderii persoanelor care au cauzat starea de insolvență a debitorului. În condițiile expres prevăzute de art. 138 alin. (3) din lege, și anume dacă acesta a omis să indice, în raportul lui asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă a omis să formuleze acțiunea de stabilire a răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale societății comerciale, iar răspunderea acestor persoane amenință să se prescrie, calitatea procesuală activă este dobândită și de comitetul creditorilor.

Dispozițiile legale criticate au ca scop, ca de altfel întreaga procedură instituită prin Legea nr. 85/2006, condiționarea valorificării unor drepturi procedurale de îndeplinirea unor cerințe, și anume de a atribui comitetului creditorilor o calitate procesuală activă subsidiară, circumstanțiată de lipsa de diligență a titularilor acestei acțiuni — administratorul judiciar sau lichidatorul. Specificul procedurii insolvenței a impus adoptarea unor reguli procesuale speciale care derogă de la normele dreptului comun și care se justifică, rațional și obiectiv, tocmai pentru a da posibilitate creditorilor participanți la

insolvență să-și realizeze interesele. Modalitatea de reglementare a acestei proceduri constituie atributul exclusiv al legiutorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție.

Asupra constituționalității dispozițiilor legale criticate, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 549 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 9 august 2007, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 și a constatat că nu este încălcat art. 21 din Constituție. Totodată, prin Decizia nr. 745 din 13 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 681 din 8 octombrie 2007, Curtea a constatat că „în această materie, ca, de altfel, oriunde, legiutorul a condiționat valorificarea unui drept de îndeplinirea anumitor cerințe și respectarea anumitor proceduri, nu s-a operat în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine indispensabil în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale tuturor părților”.

Soluțiile pronunțate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate, precum și considerentele care au stat la baza lor își păstrează valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu se invocă elemente noi, de natură a schimba această jurisprudență.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Glubedex” — S.A. Galați în Dosarul nr. 2.638/113/2006 al Tribunalului Brăila — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

